

FILE DES DOODS

Voor mijn criminele vriendinnen.
Scharen omhoog!

Het eerste uur

1

17.00 uur

Vrijdagmiddag. Het was moorddadig druk op de weg. Belinda ‘Billy’ Kidd had kunnen weten dat ze tijdens de spits de snelweg niet moest nemen. Bovendien voelde ze zich niet honderd procent na een slopende reis vanuit Australië. Als brigadier van de politie – binnenkort voormálig brigadier van de politie – was ze zich er maar al te goed van bewust dat ‘een blikje Red Bull en ik kan er weer helemaal tegen’ kon leiden tot ‘maar ik deed alleen heel even mijn ogen dicht’ en een bloedbad.

Ze kon echter niet anders. Er had geen ontvangstcomité klaargestaan bij de gate en er ging geen openbaar vervoer naar haar dorp. Dus hier zat ze, in een huurauto. De airco op standje Noordpool. Zwarte koffie in de middenconsole. Witte knokkels op het stuur.

Ze zou binnen een uur thuis moeten zijn. Een klein uurtje maar. Het was een makkelijk ritje dat ze al talloze keren had gemaakt. Over een weg waarover ze vroeger had gepatrouilleerd, al was hij sindsdien geüpgraded naar een ‘supersnelweg’ die elke vrijdag helemaal vast kwam te zitten en veranderde in een vreugdeloze conga die zich voortsleepte richting het weekend. Billy bleef op de middelste rijstrook rijden, hoewel die helemaal niet sneller was dan de andere twee. Ze zou graag de radio aanzetten, maar wilde haar ogen niet van de weg halen om uit te dokteren hoe de onbekende stereo werkte. Het enige geluid was het monotone geroffel van banden.

Slippende wielen, barstende banden...

Hou op, Belinda.

Alsof er een teken was gegeven gingen de rode kruizen boven

de weg aan. Voor haar werd het rood van de remlichten. Ze kwam langzaam tot stilstand. De motor schakelde zichzelf uit.

Er viel een stilte, zodat haar onregelmatige, gejaagde ademhaling hoorbaar werd.

Ze had meer dan dertig jaar rijervaring. Speciale rijvaardigheidsdiploma's behaald bij de politie. Eén vreselijk incident, en nu dit: hartkloppingen die net zo snel gingen als een ruitenwisser op volle snelheid.

De eerste keer dat ze in Australië over een snelweg reed, had ze een heuse paniekaanval gehad. Haar zus had gezegd dat het door de menopauze kwam. Een heleboel vrouwen raken op middelbare leeftijd hun zelfvertrouwen kwijt. *Ga aan de hormoonvervangende middelen*, had Mel gezegd. *Dan ben je voor je het weet weer de oude, brigadier Billy Kidd, schrik van schurken, schoften en smeerlappen*. Maar ze had in Australië geen meter meer gereden. En zelfs nu ze terug was op Brits asfalt, luchtte het haar enorm op om op een vrijdagmiddag stil te staan.

Hoe kun je bij de politie werken als je niet kunt rijden?

O, laat het gaan, Belinda.

Als mensen tegen haar zouden praten op de manier waarop ze tegen zichzelf sprak, zou ze zeggen dat ze hun opmerking in hun uitlaatpijp konden steken.

Op de buitenste rijstrook zat een knappe man van middelbare leeftijd in een BMW op zijn stuur te beuken. Op de binnenste rijstrook staarden twee vrouwen met een identiek zijprofiel voor zich uit. Een moeder met haar volwassen dochter. Door het leeftijdsverschil van dertig jaar leken ze samen wel zo'n voor-en-na-reclame. Ze volgde hun blik op de snelweg. Zo ver het oog reikte stond alles muurvast.

Billy verbrak de onwerkelijke stilte door de radio aan te klikken.

'Veel doden na een reeks gecoördineerde aanslagen...' De stem van de presentator klonk zowel ernstig als opgetogen. 'Na de ontploffing van een autobom bij het treinstation om halfvijf vanmiddag open-

den schutters het vuur in de stationshal. In de hele stad worden knooppunten van het openbaar vervoer ontruimd. De politie heeft wegen van en naar het stadscentrum afgesloten...’

Het gebrul van een weggrijdende motor op de snelweg dreigde het nieuws te overstemmen. Ze zette de radio harder.

‘... en er komen nu berichten binnen over een tweede autobom. Om klokslag vijf uur was er een explosie in de Deadwall Tunnel. Dit lijkt het dodelijkste incident op Britse bodem sinds de aanslagen in Londen op 7 juli 2005...’

Geen wonder dat het hier vaststond. De Deadwall Tunnel vormde vanuit oostelijke richting de hoofdroute naar de stad. Billy wist niet precies waar ze was – er bevonden zich aan weerszijden van de weg hoge schermen, zodat er geen herkenningspunten waren – maar de tunnel kon niet meer dan anderhalve kilometer voor haar liggen. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en boog haar hoofd. Toen er buiten een portier dicht sloeg, ging Billy’s hoofd met een ruk weer omhoog.

In haar spiegels zag ze automobilisten uitstappen om overhemden en T-shirts die donker waren van het zweet los te trekken van hun rug, te telefoneren, moedeloos in cirkels rond te lopen als verdwaalde toeristen.

‘Wat een gek!’ riep de stem van een jonge vrouw die op de buitenste rijstrook stond.

Het geluid droeg ver in de merkwaardige stilte die was ontstaan door het ontbreken van verkeersgeluiden. Het meisje, dat niet ouder was dan twintig, droeg een glanzend jurkje met schubbenprint en liep op blote voeten, alsof de hele aarde een rode loper voor haar was. In haar glanzende jurk en met haar zandkleurige gebruinde huid leek ze wel een zeemeermin. In reactie op haar uitroep kwam er een jongeman met de bohemienachtige bruine krullen van Lord Byron uit zijn Volkswagen kampeerbus. Hij liep in de richting van de Nissan Micra van Zeemeermin en zag eruit alsof hij op puppyvoeten liep waar hij nog niet helemaal aan was gewend.

Billy wendde haar blik af van die twee prachtige jonge dingen.

Op de linkerrijstrook stapte een stevige oude meid uit, die boos en beschuldigend in beide richtingen de vluchtstrook afkeek. Haar lippen vormden een ware scheldkanonnade. Billy's zus zou Vuilbek als een 'potige tante' omschrijven.

Het verkeer stond voorlopig nog wel even vast nu de tunnel was opgeblazen en de stad was afgesloten. Dus stapte Billy ook uit, terwijl ze haar jetlag als een gebruikte parachute met zich meesleepte.

Het stonk buiten naar heet rubber.

Slippende banden...

Niet doen, Belinda.

Ze had warm weer meegebracht. De thermometer van de auto gaf 28 graden aan. Een hittegolf in mei. Britten kregen elk jaar wat vroeger de kans om te klagen over de relatief bescheiden hitte. Misschien zat het hele lánd wel in de menopause.

Billy keek om zich heen naar de rode gezichten van de andere automobilisten. Achter haar op de middelste rijstrook zag ze een vrouw die er chic uitzag met haar karamelkleurige highlights, een schreeuwend dure ketting en haar gigantische SUV. Ze gebruikte een parkeerbon als waaier. Toen ze Billy zag kijken, zei ze: 'Niet normaal hoe warm het is. En uitgerekend vandaag.'

Billy vroeg zich af waarom ze haar vestje met lange mouwen dan niet uitdeed.

'Het zal wel eindigen met onweer,' zei Billy, al deed de felle zon in de pastelblauwe lucht anders vermoeden.

'Het is hier altijd druk op vrijdag, maar zo erg is het zelden,' zei Parkeerbon.

'Er is een autobom ontploft in de Deadwall Tunnel.'

'Jezus christus!'

'We zitten vast in een flessenhals. We zullen moeten wachten tot we uitgespuugd worden.' Billy pakte haar telefoon en opende Maps. Zoals ze al had gedacht, was de tunnel verderop afgesloten. Achter hen lag een ongeveer even lang stuk zonder afslag. Het verkeer dat

de andere kant op ging, was nu ook tot stilstand gekomen, dus kennelijk was de hele boel vastgelopen.

‘Zouden we van de weg af kunnen?’ Parkeerbon wees naar de vluchtstrook. ‘In geval van nood?’

‘Je zou niet ver komen, de tunnel is geblokkeerd. En het is niet toegestaan om over de vluchtstrook te rijden.’ Ze wees naar de camera’s. ‘Dan krijg je nog een bon. Sorry, ik ben van de politie.’

De vrouw gooide de parkeerbon in haar auto en liep naar de schaduw aan de achterkant van haar enorme bak. Het gesprek was afgelopen.

Beetje bot. Wie heeft er überhaupt zo'n grote wagen nodig?

Een Audi zo groot als een Aldi.

Haar gedachten werden onderbroken doordat er gegild werd.

Parkeerbon liep weg van de auto die naast de hare op de binnenste rijstrook was gestopt. Een zwarte sedan. Opvallend anoniem, van een onbekend merk. Het voertuig deed Billy aan *The X-Files* denken.

Waarom wees Parkeerbon ernaar?

Ze wees met haar vinger van Billy naar de sedan. ‘Je was toch van de politie?’

‘Ik ben bijna met pensioen.’ Billy bleef naast haar auto staan.

‘Hij beweegt niet,’ zei Parkeerbon. Haar nek begon rood te worden, alsof er vingers omhoogkwamen die zich onder haar bovenkleding hadden verstopt.

De bestuurder van de zwarte sedan zat er inderdaad volkomen roerloos bij.

Zijn auto stond schuin op de weg, met de voorkant in de richting van de vluchtstrook. De voorruit baadde in het zonlicht. Billy gaf toe en begon naar de auto te lopen, maar kon zijn gezicht niet zien. Hij zag eruit alsof hij in elkaar was gezakt en reageerde niet toen ze op zijn raam tikte.

‘Hallo?’ riep ze. ‘Is alles goed met u, meneer?’

Nog steeds geen reactie.

Het leek haar onwaarschijnlijk dat hij een dutje deed – ze stonden nog maar een paar minuten stil.

Billy plaatste haar handen tegen de ruit en keek naar binnen. Nee, het ging niet goed met hem. Zijn oogleden waren slap en zijn mond hing open. Hij had glazige, witte ogen. Het was een jonge kerel, niet oud genoeg voor een hartaanval, maar toch zou dat Billy's beste inschatting zijn.

'Kan iemand een ambulance bellen?' riep ze over haar schouder.

Ze moest deze man uit zijn auto zien te krijgen om hem te reanimeren.

Parkeerbon begon te jammeren. 'Is hij...?'

'Dood,' zei Vuilbek vanaf de plek waar ze stond, voor de motor-
kap van de sedan. Haar over elkaar geslagen armen leunden op haar
boezem. 'Ik ben verpleegkundige en die gast is dood.'

Billy deed de deurkruk omhoog. Die gaf mee, maar ze wist niet
goed of ze het portier wel wilde openen. Diep vanbinnen wist ze
het al. Zelfs met het glas ertussen was duidelijk dat deze man niet
meer leefde.

2

17.05 uur

Billy opende het portier van de zwarte sedan en de rechterarm van de bestuurder gleeed over haar benen, waarna hij slap en roerloos naar beneden bleef hangen. Ze staaarde even naar zijn hand om er zeker van te zijn dat hij niet meer zou bewegen. Toen draaide ze haar bovenlichaam de auto in om met twee vingers tegen de hals van de man te drukken.

Geen hartslag.

Ze reikte om hem heen om aan de andere kant te voelen.

Geen hartslag.

Er zat een natte, ronde vlek in het kruis van zijn spijkerbroek, maar ze rook niets. De urine was nog vers. Billy praatte tegen hem terwijl ze haar telefoon uit haar achterzak haalde, de zaklamp aanzette en een van zijn oogleden omhoog deed.

Geen reactie.

Met duim en wijsvinger vond ze de monnikskapspier boven in zijn rechterschouder, klemde door zijn shirt een stukje huid vast en gaf een draai. Hard. Een pijnprikkel zou een reactie teweegbrengen als dat mogelijk was.

Geen reactie.

Billy wurmde zich achterwaarts de auto uit en ging rechtop staan.

‘Zei je dat je verpleegkundige was?’ riep ze naar Vuilbek. De vrouw stond voor de motorkap van de sedan door de voorruit te staren.

‘Dat was ik, ja.’

‘Ik ben brigadier Kidd. Belinda Kidd, iedereen noemt me Billy. Wil je me helpen om hem naar buiten te krijgen?’